

De geboorte

Dit is het verhaal van twee jonge mensen, vol met dromen en idealen. Ze hebben allebei een punt op de horizon gezet, om er vanuit henzelf één strakke lijn naar toe te trekken. Zo hebben ze dat van te voren bedacht: een lijn van huisje, boompje, beestje; een lijn van liefde, van geluk, van vertrouwen; een lijn van verbinding. Maar wat nu als die lijn niet de enige lijn is? Als dat punt op de horizon niet het enige punt is? Dan ontstaat er een speelveld wat leven heet. En op dat speelveld spelen de mensen hun spel. Velen denken dat zijzelf de spelregels hebben bedacht. Anderen geloven dat een onnavolgbare, creatieve intelligentie ze in het leven heeft geroepen. Ik hoor bij de anderen.

De strakke lijn van Jozef en Maria naar hun punt op de horizon bleek meerdere lijnen en punten te bevatten, een speelveld van Goddelijke liefde, een nieuw begin van de Goddelijke geschiedenis met ons mensen, niet vanzelfsprekend, maar ontdekkend waar het uiteindelijk om gaat: de Goddelijke liefde in en uit ons geboren.

Dat gaat niet vanzelf. De relatie tussen Jozef en Maria moest van diep komen. Het geloof in vertrouwen in Maria won het uiteindelijk van het geloof in het vreemdgaan van Maria. De verwijdering tussen die twee werd door de Goddelijke droom van liefdevolle verantwoordelijkheid weer geheeld.

Laat me gaan, lieve schat

want ik blijf nooit alleen maar tussen de lijntjes

Laat me gaan, lieve schat

want ik blijf nooit alleen maar in wat hoort

Laat me gaan, lieve schat

want ik blijf nooit alleen maar

zoals anderen mij willen zien

Ik ben bezorgd

maar laat de zorgen mij niet krijgen

Ik ben bang

maar laat de angst mij niet krijgen

Ik ben verdrietig

maar laat het verdriet mij niet krijgen

Ik ben boos

maar laat de boosheid mij niet krijgen

Ik ben blij en gelukkig met jou

maar ik bezit je niet

Ik laat je gaan

Ik wil kwetsbaar sterk mezelf blijven

lieve Jozef

Laat me gaan, maar zorg voor mij

Laten we gaan

God zal bij ons zijn

En ze gingen. Honderd kilometer te voet. In Maria kuste de hemel de aarde. Zij werden één in het nog ongebooren kind. Wat zou het met de mensheid doen als dit kind geboren werd? Was het een soort joker die op alle kleuren kon worden gelegd....van boven naar beneden...geen tegenspraak duldend...alles in één keer weer goed? Of had het alle kleuren in zich, waarin de mensen zich konden herkennen en tot waarin ze werden uitgenodigd om opnieuw met elkaar helend om te gaan in de vorm van tweespraak....gelijkwaardige spelers op het speelveld?

Het onbegrijpelijke gebeurde: er was geen plaats voor dit kind, voor deze Goddelijke geboorte van nieuwe kansen....van nieuw leven.

Wat nu...Jozef en Maria? Wat denken jullie nu? Wat voelen jullie nu?

Ik beweeg binnen beperkingen

Ik loop tegen grenzen

Ik accepteer onmogelijkheden

**Maar mijn geest is altijd vrij
om te gaan en te staan waar ik wil
Ik geef niet op**

**Ik beweeg binnen beperkingen
Ik loop tegen grenzen
Ik accepteer onmogelijkheden**

**Maar mijn geest is altijd vrij
om te gaan en te staan waar ik naar verlang
Ik geef niet op**

Maar moet dit prachtige kindje nu al sterven? Zoals het baby'tje bij de aanslag in Trier? Zoals de vele jongen levens in kamp Moria? Zoals zoveel kansloze leventjes die intens veel voor de mensheid hadden kunnen betekenen?

Jezus vond het leven uiteindelijk in de natuur...tussen de dieren...in een kribbe...niet bij de machthebbers...niet bij de rijken....niet bij degenen die de waarheid in pacht hadden.

De geboorte van Jezus was controversieel: sommigen gaven geschenken, anderen wilden hem vermoorden. Jezus, de zoon van God, werd een vluchteling. Jezus is de totale samenbundeling van overstijgende liefde, die zichzelf niet zoekt. Hij is het cement tussen de menselijke stenen.

In het loflied van Maria (Lucas 1: 46-55) staat een zin die ik prachtig vind:

"De plannen van hoogmoedigen stuurt hij in de war."

Laten wij door dit kind opnieuw geboren worden...zeggende:

**God, vergeef ons onze beelden
Zij hebben U verminkt
God, vergeef toch onze hoogmoed
Opdat Uw Naam weerklinkt!**